

Китарата—отъ развалена станж пръввсходна,
За майсторска дъсница годна.

Злощастнето, чада,
Е най-добрата Школа на земята.

XXXVII.

Бай Грую,

(Единъ нашъ провинцияленъ голъмецъ).

Vivat Mascarillus!

Великий този чловѣкъ—човѣчецъ бѣ нищоженъ,
Кирливъ, одрипанъ, гнидавъ, блѣденъ, сухъ,
Съсѣ хлѣтнжли очи и клѣпоухъ,
Потѣнжлѣ въ дългъ, на Фурната поробенъ, живъ за-
ложенъ.

*
* *

Сега, благодарение на нашитѣ раздори
И язви партизански, —
Широко, блѣскаво се поприще отвори
Прѣдъ този рабъ Спартански! . .

*
* *

Тозъ бивший ратай днесъ е вождъ! . . Не щѣхъ го
за Калфа,
И Протомайсторъ е сегà! . . Той сѣди, пази рѣдъ,
Диктува повеления! . . Той Омега, той Алфа!

*
* *

И бившитѣ му господари днеска
Съ доземни поклони посрѣщатъ го навредъ . . .
А уличната сганъ кръщи: Урrà! и ржкоплѣска!
